

Sygn. akt II KK 204/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jan Bogdan Rychlicki

SSN Roman Sądej

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **B.K.**

uniewinnionej od popełnienia zarzucanego czynu z art. 212 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 21 listopada 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego K.S. od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 12 stycznia 2017 r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 28 lipca 2016 r., sygn. akt II K (...),

**I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**

**II. obciąża oskarżyciela prywatnego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne;**

**III. zasądza od oskarżyciela prywatnego na rzecz B.K. kwotę 3756 zł (słownie: trzy tysiące siedemset pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu wydatków związanych z występowaniem obrońcy w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O., wyrokiem z 28 lipca 2016 r., uniewinnił B.K. od popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 212 § 2 k.k., polegającego na tym, że w dniu 16 marca 2015 r., w Sprawozdaniu z działalności Prezydenta Miasta O. , a więc za pomocą środków masowego komunikowania, pomówiła K.S. o tankowaniu do samochodu służbowego więcej paliwa niż zbiornik miał pojemności, co mogło poniżyć go w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla pełnienia funkcji w zarządach spółek handlowych. Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2017 r. apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, podnosząc zarzut rażącej obrazy art. 212 § 1 i 2 k.k. przez błędną jego wykładnię. W konsekwencji zażądał uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna – i to w stopniu oczywistym. Fakt ten legł u podstaw sporządzenia uzasadnienia w sposób bardzo skrótowy, z pominięciem wątków mało znaczących i wręcz nieistotnych dla wyniku postępowania kasacyjnego (zob. wyr. SN z 1 września 2016 r., IV KK 83/16).

Abstrahując od oceny sposobu zredagowania zarzutu kasacyjnego, w którym – wbrew nakazowi z art. 519 k.p.k. – zabrakło wskazania przepisów regulujących powinności instancji odwoławczej, należało stwierdzić: skoro ustalenie strony podmiotowej czynu wchodzi w skład ustaleń faktycznych (zob. post. SN z 3 października 2011 r., V KK 96/11), które wprost nie mogą być kwestionowane w kasacji, i skoro w niniejszej sprawie ustalone zostało, że oskarżonej nie towarzyszył zamiar zniesławienia oskarżyciela prywatnego, to teza skarżącego o dokonaniu przez Sąd *ad quem* błędnej wykładni art. 212 § 1 i 2 k.k. – skądinąd nieprawdziwa i przechodząca do porządku nad argumentacją przedstawioną w motywacyjnej części zaskarżonego wyroku – nie mogła przynieść oczekiwanego przez niego rezultatu.

W tej sytuacji, zważywszy, że rozpoznanie kasacji co do zasady może nastąpić tylko w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), a

zarzut sformułowany w kasacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego jawił się jako ewidentnie chybiony, Sądowi Najwyższemu, nie dostrzegającemu wystąpienia bezwzględnego powodu odwoławczego, nie pozostawało nic innego, jak wydać postanowienie, o którym mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Rozstrzygnięcie o obciążeniu oskarżyciela prywatnego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne zapadło zgodnie z art. 636 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 637 a k.p.k.. Wysokość wydatków poniesionych przez B.K. z tytułu udziału jej obrońcy w postępowaniu kasacyjnym, których zwrot zasądzono od oskarżyciela prywatnego (art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k.), ustalono na podstawie § 11 ust. 2 pkt 6, § 15 ust. 3 pkt 1 i 4 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

as